



## بیش از ۱۱۲ کارگر کارخانه تولید پوشاک در بنگلادش در آتش سوختند!

در روز شنبه ۲۴ نوامبر ۲۰۱۲ بر اثر آتش سوزی در یکی از کارخانه های تولید پوشاک بنام "مد تازرین" در نزدیکی های شهر "داکا" پایتخت بنگلادش، بیش از صد و دوازده کارگر جان خود را از دست دادند. علاوه بر جسد سوخته بیش از ۱۰۰ نفر در داخل ساختمان ، شدت آتش سوزی در آن کارخانه هشت طبقه به حدی بود که بعضی از کارگران برای گریز از حریق با شکستن شیشه ها خود را از ساختمان به بیرون پرتاب میکردند و به همین دلیل هم ۱۲ نفر از آن ها کشته و بقیه بشدت زخمی شده اند. یکی از ماموران آتش نشانی در محل به خبرنگاران گفت که در هنگام بروز آتش سوزی در این کارخانه ، هیچ راه خروج اضطراری ای به خارج از ساختمان وجود نداشته است.

از سال ۲۰۰۶ تا به حال یعنی تنها در ظرف شش سال گذشته ، تعداد کشته شده گان کارگر در آتش سوزی ها کارخانه های تولید پوشاک در بنگلادش به بیش از ۳۱۵ نفر رسیده است. در آتش سوزی سال ۲۰۰۶ در یک کارخانه دیگر ۶۳ نفر کارگر جان خود را از دست دادند. اما حادثه آتش سوزی در کارخانه "مد تازرین" تا به حال بیشترین رقم قربانی در تاریخ کشور بنگلادش را به جا گذاشته است.

کارگرانی که جان سالم بدر برده بودند اظهار داشتند که آتش از طبقه اول که به عنوان انبار پارچه و لباس استفاده میشد شروع شده و به سرعت به سایر طبقات کشیده شده بود. با شنیدن آژیر خطر ، وقتی که کارگران خواسته بودند که محل کار خود را ترک کنند با ممانعت بعضی از کارفرماهای بخش خود روبرو شده بودند. کارفرمایان از کارگران خواسته بودند که هم چنان به کار خود ادامه دهند و علت صدای آژیر خطر را به خرابی آن دستگاه نسبت داده بودند. سرانجام وقتی که کارگران با دود سیاه و غلیظ روبرو شده بودند ، به تنها در خروجی عقب ساختمان هجوم می آورند اما چون آن در از بیرون زنجیر و قفل شده بود ، بسیاری از آن ها از شدت دود زیاد همان جا پشت در خفه می شوند. تنها کارگرانی که به پشت بام ساختمان پناه برده بودند از این فاجعه غم انگیز جان سالم بدر بردند. بعضی از کارگران به وجود سیلندر های آتش خاموش کن اشاره کرده بودند که بیشتر حالت تزئینی داشته و برای جلب نظر بازرسان ایمنی خریداران فروشگاه های زنجیره ای بزرگ تهیه شده بودند ولی کار نمی کردند.

کارگران این کارخانه سال ها بود که ضمن اعتراض به شرایط وحشتناک کاری خویش تلاش میکردند تا کارفرمایان را به رعایت حداقل مسائل ایمنی و بهبود شرایط کار مجبور سازند. اما کارفرمایان همواره ادعا می کردند که بودجه ندارند و می گفتند که: "تحت فشار هستیم که با هزینه کمتر تولید را بالا ببریم". اما این ادعا ها در حالی بود که در آمد خالص بخش پوشاک در بنگلادش در سال مالی ۲۰۱۲ که در ماه جون تمام شد حدود نوزده میلیارد دلار برآورد شده است. بنابراین، علیرغم این که بارها به مسئولین این کارخانه هشدار داده شده بود که مسائل ایمنی را رعایت نکنند اما آن ها توجهی به این هشدار ها نکرده و کارگران را مجبور می کردند که در بدترین شرایط محیط کاری و در شرایط بسیار نا امنی ، با نازل ترین دستمزد ها برای تامین معاش خود کار کنند. لازم است که تاکید شود که مشتریان تولیدات پوشاک بنگلادش و همچنین کارخانه ای که در آتش

سوخت را عمدتاً فروشگاه‌های زنجیره‌ای بزرگی چون وال مارت، جی‌سی-پنی، تسکو، مارکس اسپنسر و آی‌کیا و دیگر فروشگاه‌های پوشاک آمریکایی و اروپایی تشکیل می‌دهند.

در اعتراض به مرگ فجیع کارگرانی که در جریان آتش‌سوزی کارخانه "مد تازرین" جان باختند، در روز دوشنبه ۲۶ نوامبر هزاران کارگر در "داکا" کارخانه‌ها را بسته و به خیابان‌ها ریختند. آن‌ها در اعتراض به سرمایه‌داران زالو صفتی که باعث چنان فاجعه انسانی و مرگ بیش از ۱۱۲ کارگر شده بودند با خشم تمام جاده‌ها را مسدود کردند و درخواست "مجازات مقصرین اصلی این فاجعه" به شعار اصلی آنان تبدیل شد. بر طبق آخرین گزارشات مطبوعات، صاحبان کارخانه قرار است ۱۲۵۰ دلار بابت بهای زندگی هر کارگر جانباخته به خانواده‌های آن‌ها بپردازند!!! اما مگر پول می‌تواند جان کارگران جان‌باخته را بازگرداند؟ آیا این مقدار پول مگر قادر خواهد بود درد‌ها و رنج‌هایی که این فاجعه در میان بازماندگان و خانواده‌های آنان به وجود آورده است را جبران کند؟ صرف نظر از این که هیچ چیز جای جان و زندگی کارگران کشته شده در آتش‌سوزی اخیر که به دلیل سود جوئی هر چه بیشتر سرمایه‌داران اتفاق افتاد را نمی‌گیرد، اما همین رقم کوچکی که صاحبان کارخانه مذکور قول پرداخت آن را به خانواده کارگران در آتش سوخته را داده‌اند، خود به تنهایی افشاگر ماهیت استثمارگرانی است که کارگران را در زمان زندگی‌شان با نازل‌ترین دستمزدها تا پای جان زجر کش می‌کنند و در زمان مرگ هم ارزش زندگی آن‌ها را چنین حقیرانه رقم می‌زنند. مسلم است که این واقعیت ویژه بنگلادش و یا این کشور و آن کشور نیست، بلکه در همه جا سرمایه‌داران با مکیدن شیره جان کارگران جیب خود را پر می‌کنند و در زمان "حوادث هنگام کار" هم خود را مبرا از تقصیر نشان می‌دهند. این داستانی است که همزاد عمر سرمایه‌داری بوده و بیش از چند صد سال است که تکرار می‌شود. از آتش‌سوزی کارخانه نساجی در نیویورک در سال ۱۹۱۱ که طی آن ۱۴۷ کارگر زن و مرد و کودک جان باختند؛ فاجعه‌ای که سرآغاز جنبشی عظیم در راستای احقاق حقوق پایمال شده کارگران زن در جهان شد تا امروز که ۱۱۲ کارگر کارخانه تولید پوشاک "مد تازرین" بنگلادش که عمدتاً هم زن بودند جان خود را از دست دادند، در همه جا این سود جوئی سرمایه‌داران بوده که جان کارگران را به خطر انداخته است. واقعیتی که نشان می‌دهد تا نظام ظالمانه سرمایه‌داری پا بر جاست استثمار و مکیدن شیره جان کارگران و عدم توجه به امنیت شرایط کاری آن‌ها هم پایانی ندارد. این امر خود ضرورت نابودی این نظام ظالمانه را با برجستگی هر چه بیشتری در مقابل همه کارگران قرار می‌دهد.

به امید اینکه اعتراضات کارگری دوشنبه ۲۶ نوامبر شعله‌های آتشی را فروزان‌تر سازد که در تداوم خود نظام سرمایه‌داری حاکم را در زبانه‌های خود بسوزاند تا کارگران بتوانند سیستمی انسانی مبتنی بر منافع و خواست‌های خود بر خرابه‌های این نظام ضد انسانی بنا سازند.

نابود باد نظام ظالمانه سرمایه‌داری!

پیروز باد رزم دلاورانه کارگران سراسر جهان!

چریک‌های فدائی خلق ایران

۶ آذر ۱۳۹۱ - ۲۶ نوامبر ۲۰۱۲